

LINTU- MIES

KAARINA
GRIFFITHS

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Kirjailija kiittää tuesta Suomen Kirjailijaliittoa ja Otavan Kirjasäätiötä.

Copyright © Kaarina Griffiths ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

Kirjassa on lainattu Niilo Idmanin suomennosta Edgar Allan Poen runosta "Korppi".

ISBN 978-951-1-48221-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Omistettu miehelleni Markille, joka kertoi minulle
Mawnan Smithin lintumiesmyytistä, on tukenani
kirjoitusprosessissa ja auttaa minua eteenpäin,
kun juoni jumittaa.

Turhaan pyydän armahdusta – järkkymättä korppi musta
istuu päässä veistokuvan, hievahda ei paikaltaan.
Unelmissaan vain se mailla hornan liikkuu irvokkailla,
kun sen varjo aaveen lailla illoin kasvaa lattiaan –
varjo synkkä, raskas, josta sieluni ei nousemaan
pääse enää milloinkaan.

EDGAR ALLAN POE

HENKILÖHAHMOT

Antti Honkanen, profiloija, Trennan kartanon isäntä

Paul Diggins, rikostarkastaja

Matthew Burns, vanhempi rikoskonstaapeli

Kate Hammond, oikeuspatologi

Sarah Hayden, etsivä

Delroy King, konstaapeli

Rose McMillan, teknisen tutkinnan päällikkö

Helen Ashwood-Honkanen, Antti Honkasen puoliso

Lydia Ashwood, Antti Honkasen isotäti

Kaisla Aalto, suomalainen taiteilija, Paul Digginsin ystävä

Mawnan Smithin kyläläisiä:

erakko Branok, asuu kylän laidalla korppinsa kanssa

Jonathan Magpie, Lontoosta Mawnan Smithiin muuttanut taiteilija ja galleristi

Sonja Kruger, Magpien saksalainen assistentti

Logan Denzell, rakennuttaja

Giulia Denzell, Loganin italialainen puoliso, töissä leipomossa

Selma Lander, seurakunnan puuhanainen

Jacob Pengelly, kirkkoherra

Neil Treloar, Jolly Sailor -pubin isäntä

Jack Treloar, Neilin teini-ikäinen poika

Jessica Lowe, Jackin kaveri

Morwenna Lowe, Jessican äiti, töissä Sparissa

Jago Lowe, Jessican isä, kalastaja

Sammy, Jackin ja Jessican kaveri

Zoe, Jackin ja Jessican kaveri

Robert Boscawen, paroni, Mawnanin kartanon isäntä

Tony Bell, kylän lääkäri

Lisbeth Boscawen-Bell, Tonymin puoliso ja Robertin sisar,
psykoterapeutti

Ryan Kervys, lossimies, pubin vakiasiakas

PROLOGI

Mies laahusti itsekseen höpisten pitkin hämärän tuvan lattiaa. Takan luota ulko-ovelle, ovelta takaisin takan luo ja taas ovelle. Hänen sanoistaan ei saanut selvää, ehkä ne eivät olleet edes sanoja vaan jonkinlaista siansaksaa ja äännähtelyä. Kiiltävän musta korppi seurasi miehen menoa hypellen tasolta toiselle.

Mikä on? mies kysyi kujertavalla äännähdyksellä, vaikka tiesi jo vastauksen. Korppi ei osannut sanoa, raakkui vain huolestuneena. Se lehahti takanreunukselle pudottaen posliinisen muna-kupin, joka räsähti rikki vasten kivilattiaa. Lintu rääkäisi ja hyppäsi ruokapöydälle sulat pörhöllään. Mies mulkaisu sitä puskamaisten, valkoisten kulmakarvojensa alta, mutta kurisi sitten rauhoittavasti. *K-r-r-l, Cleo, k-r-r-l.* Korppi oli yhtä hermostunut kuin hän itekin.

Kiusanhenki oli mennyt, mutta se tulisi takaisin. Vääjäämättä. Mökissä viipyili vaarallinen haju, vieraan ihmisen haju, joka sai miehen voimaan huonosti, hänen ihokarvansa pystyyn. Erakko Branok pelkäsi ihmisiä, ja siksi hän kaihtoi heidän seuraansa viimeiseen asti. Hän seurusteli vain korppinsa ja kanojensa kanssa. Ne ymmärsivät häntä ilman puhetta. Kyläläiset luulivat, ettei hän edes osannut puhua – että hän oli yksinkertainen ja vähäjärkinen. Saivat olla hänen puolestaan siinä uskossa. Jättivät päähän hänet rauhaan. Hän pärjäsi loistavasti yksin. Kerran viikossa kotipalvelu toi ruokakassin hänen ovelleen ja talveksi hän tilasi polttopuita lähieseltä maanviljelijältä. Se kaikki kävi ilman sanojakin, niin oli tehty jo vuosikaudet. Pubin poika, Jack, kävi joskus kysymässä, tarvitsisi-

ko hän apua. Poika oli tuonut haavoittuneen harakan hänelle hoitoon monta vuotta sitten, ja siksi Branok luotti poikaan. Poika harasti lintujen tarkkailua kuten hän itsekin. He puhuivat keskenään kornin kieltä.

Joskus joku jätti loukkaantuneen linnun hänen portailleen ja joku toi kakkupaloja tai Cornwallin pasteijoita. Epäiltävästi se seurakunnassa autteleva nainen, Selma jotain. Branok oli nähnyt naisen poistuvan pihasta autonrötelöllään. Teki mielestään kristillisiä tekoja, mutta nuuski varmaan samalla paikkoja. Vaikka kylähän ne herkut maistuivat.

Kaikki oli ollut hyvin, mutta nyt hänen rauhansa oli rikkoutunut, hänen reviiirilleen oli tunkeuduttu. Jotain oli tapahtumassa, mutta hän ei tiennyt mitä. Se teki hänet levottomaksi ja hän aavisti paha.

Cleo kaakatti erakolle ja lensi hänen olkapäälleen. *Niin, niin, tiedän että sinua pelottaa, Cleo. Niin minuakin.* Branok pysähtyi lieden luo ja rapsutti korpipin kaulaa. Lintu painoi sileän, pienen päänsä vasten miehen kasvoja. *Teetä, Cleo. Se auttaa.* Mies rutisti sanomalehden sivun sytykkeeksi, työnsi sen hellan tulipesään ja pinosi muutaman halon päälle. Tuli leimahti rätisten. Hän laski vettä kolhiintuneeseen pannuun ja asetti sen liedelle. Hänen katseensa kiersi ympäri tupaa: graniittilohkareista muurattu takka, sileäksi kulunut tammipöytä, notkoselkäinen sohva ja täyteen ahdettu kirjahylly. Seinillä roikkui hänen piirroksiaan linnuista, Cleosta enimäkseen. Seinänvierillä oli pinossa kirjoja, jotka eivät mahtuneet hyllyyn. Ennen hän oli käynyt kirjastossa ja joskus jopa ostamassa kirjoja kaupungista, mutta nyt silmät olivat liian huonot lukemiseen. Aamulehden hän sai tavattua suurennuslasin avulla. Siihen menikin monta tuntia – mutta aikaahan hänellä oli riittämiin. Eläinten ruokkimisen ja kanalan siivoamisen lisäksi töitä ei juuri ollut.

Branok vilkaisi korpinsulista ja simpukoista kyhäämäänsä talismaania, joka roikkui keittiötason yläpuolella ja liikahteli avoimesta ikkunasta henkivässä ilmavirrassa. Olisiko se kyllin voimakas suo-

jelemaan häntä Pahalta? Hän oli kerännyt linnunsulkia koko ikänsä, koska niissä oli voimaa. Nuorena hän oli tehnyt sulista itselleen siivetkin, kulkenut metsässä ne käsivarsiin kiinnitettyinä ja kuvitellut olevansa lintu. Enää hän ei kuvitellut juuri mitään eikä kuljekkellut metsissäkään. Joka paikkaa kolotti ja kävely oli jäykkää. Elämä oli kutistunut mökkiin ja pihapiiriin.

Branok kaivoi koppuraisilla sormillaan purkista teepussin, tiiputti sen kuppiin ja kaatoi vettä ja maitoa päälle. Hänen kätensä vapisivat hiukan. Hän sytytti valot ja istahti pöydän ääreen. Pöytä oli kellastuneiden valokuvien peitossa. Hän oli ollut katselemassa niitä, kun hänen rauhansa oli rikottu. Nuorena hän oli ollut ahkeera valokuvaaja, kauan sitten. Suurin osa otoksista oli mustavalkoisia, pääasiassa luontoaiheita, lintuja ja Cornwallin maisemia. Paitsi yksi, ja nyt... nyt hän ei nähnyt sitä missään. Branok hermostui yhä enemmän. Se kuva oli poissa! Se oli viety häneltä. Mitä hän nyt tekisi? Ähisten ja puhisten hän ryhtyi mättämään kuvia kaksin käsin laatikkoon, joka oli pöydällä. Sitten hän laahusti kirjahyllyn luo ja valitsi sopivia kyniä ja luonnoslehtiön. Hänen pitäisi piirtää valokuva ulkomuistista nyt heti, ennen kuin hän unohtaisi. Ensin hän piirtäisi Pahan. Kun se oli vangittuna kuvaan, hän pystyisi taas hallitsemaan sitä.

Cleo pyrähti hänen olaltaan keittiötasolle ja ikkunasta ulos. Se keikkui terävän näköisenä omenapuun oksalla. Hetken kuluttua se palasi ja hyppäsi pöydälle, pudotti nokastaan pullonkorkin ja kaakatti innostuneesti. *Näenhän minä, Cleo. Toit hyvityslahjan. Pyydät anteeksi, että rikoit munakupin.* Branok silitti korpin selkää ja kurisi sille hiljaa.

LUKU 1

Lossi puski vasten aaltoja kohti Mawnan Smithin kylää, joka näkyikin jo tyyrpuurin puolella. Kylän satamaa suojasi kivinen aallonmurtaja, ja satama-altaan takana kohosi rivi valkoisia, olkikattoisia kalkkikivimökkejä. Lokit parveilivat lossin ympärillä kärkkyen makupaloja. Lossilla ei kuitenkaan ollut tänään montaa matkustajaa, ja turisteja, joilta herkkupaloja olisi herunut, ei ollut lainkaan. Oli pilvinen ja tuulinen syyskuun päivä, joka ei houkutellut vierailijoita syrjäiseen kylään. Kannella seisoivat vain kaksi pakettiautoa. Sen kyljessä luki *Magpien taidegalleria, Harbour Road, Mawnan Smith*. Kourallinen eri-ikäisiä koululaisia piti kovaa meteliä lossin keulassa ja vilkuili puhelimiaan. Tummansinisissä, jäykissä koulupuvuisaan he olivat kuin ryhmä miniaikuisia matkalla bisneskokoukseen. Muutama tyttö nappaili selfieitä, ja sitten kuului kimeitä kommentteja:

- *Oh my god!* Oon kyllä niin hirveen näkönen!

- No etkä oo, oot ihan *gorgeous*.

- En vittu oo, vaan ihan hirveen läski.

Kaksi vanhempaa teiniä seisoivat syrjässä muista ja poltteli sätkää.

- Vau, Jack, huomenna on vapaata koulusta. Eikö olekin coolia?

Tyttö, jolla oli sileä, vaaleanpunaiseksi värjätty tukka ja vahvas-ti meikatut kasvot, tönäisi vieressään seisovaa poikaa. Jack virnisti niin että hymykuopat ilmestyivät esiin ja tönäisi takaisin.

- Jep, *mate*. Tosi mahtavaa. Chillataan hautausmaalla sitten illalla. Mä tuon siideriä ja Sammy lupasi tuoda ruohoa.

Jack oli hontelo poika, jolla oli avoin katse ja silmillä roikkuvat, kiharat hiukset.

- Ja kohta on ne festaritkin. En voi uskoa, että Mawnanin käpykylässä ihan oikeasti järjestetään festarit.

- En mäkkään. Faija on niistä ihan täpinöissään, vaikkei se normaalisti välitä taiteesta pätkäkään. Se sanoi tykkäävänsä niistä sur... sur...

- Surrealisteista, tyttö auttoi ja hymyili hiukan alentuvasti. - Se on taidesuuntaus, Jack. Sä et kyllä tiedä mistään mitään. Tynnyrisäkö sut on kasvatettu, *dude*?

- Älä kuule viitti, Jess, tiedät ettei isä ole mikään älykkö, mutta ei ole sunkaan faija.

Jack oli kylän pubin omistajan poika, Jessican isä oli kalastaja.

- Mutta tiedän linnuista ja futiksesta paljon enemmän kuin sä. Voit kysyä mitä vaan.

- Ei voisi kuule vähempää kiinnostaa, Jessica sanoi ja poseerasi samalla puhelimelleen huuliaan muikistellen. - Olisihan se kyllä niin paljon siistimpää, jos ne olisi musiikkifestarit. Vai mitä? Mutta hyvä, että on edes yksi bändi ja oluttelta. Ja sinne tulee taiteilijoita Lontoosta. Ajattele, oikeita taiteilijoita! Ja leirintäalue on kuulemma buukattu jo täyteen.

Jessica piti itseään taiteellisena ja haaveili kuuluisuudesta. Hän toivoi salaa, että joku lontoolainen komistus veisi hänet pois tylsästä Mawnanin kylästä. Ehkä tulevat festarit heittäisivät sellaisen hänen tielleen. Jack oli hyvä kaveri ja sen kanssa saattoi pitää hauskaa - joskus vaikka vähän pussaillakin kun oli sillä tuulella - mutta siinä kaikki.

- Vau, ihan oikeita taiteilijoita vai? Jack irvaili. - Mutta muista, että ollaan luvattu olla duunissa.

- Ei kuitenkaan koko aikaa. Lauantaina mä meinaan vetää työvuoron jälkeen perseet ja tanssia aamuun asti. Järkätään rantsussa bileet!

Jessica pisti soimaan musiikkia puhelimestaan ja otti muutaman tanssiaskelen kannella.

– Säänkin pitäisi parantua perjantaiksi.

Jack ei vastannut. Hän tuijotti kaula kenossa taivaalle.

– Hitto, tuolla on kuningaskalastaja. Nyt kun olisi kiikari mukana.

Jessica pyöritti silmiään.

– Sä ja sun linnut. Kato, Jonny Magpie on tuolla.

Jessica osoitti pakettiautossa istuvaa noin nelikymppistä miestä, jolla oli kuparinpunaiset, ylöspäin kierretyt viikset ja tyylikäs, valkoinen panamahattu.

– Se on niin cool tyyppi. Taiteilija ja liberaali. Se uskaltaa olla erilainen, ja sitä saadaan kiittää festareistakin. Mä meen moikkaamaan.

Jonathan Magpie rullasi autonikkunan auki ja huikkasi:

– Hoi, Ryan! Laittaisitko tämän esille? Joku on näköjään repinyt edellisen pois. Vai tuuliko sen on vienyt mennessään?

Hän heilutti julistetta kädessään. Vanttera, lyhyt lossimies tarttui julisteeseen ja levitti sen eteensä aivan kuin ei muka tietäisi mistä oli kyse. Miehestä pelmahti tunkkainen haju, ja Magpie värähti inhos-ta. *Pesiköhän Ryan noita rytkyjään ikinä?* Lika oli pinttynyt farkku-jen ja tuulitakin saumoihin. Magpie pyyhkäisi olemattoman pölyhiukkasen kermanvärisen pikkutakkinsa hihalta.

– Lintumies-festivaali, surrealismin ilotulitus. Mawnan Smithin kylä vaalii Max Ernstin perintöä, lossimies luki möreällä ja Magpien mielestä hiukan ivallisella äänellä.

– Max Ernst... koskaan kuullutkaan, Ryan tuhahti. – Voinhan mä laittaa tämän esille, mutta lyödäänkö vetoa, että se katoaa vielä tämän päivän aikana? Moni kylässä on tätä touhua vastaan. Haluavat, että kaikki säilyy ennallaan.

– Tiedetään, tiedetään, mutta sehän tuo kylälle vaan rahaa. Ja mainetta ja kunniaa. Max Ernst oli suuri taiteilija ja kävi aikoinaan Mawnan Smithissä nähdäkseen Lintumiehen. On aika pistää sillä rahoiksi.

Ryan hymähti.

- Juuri niin, se Lintumies, ja juuri siksi sun ideoistasi ei tykätä. Lintumies tuo pahaa onnea, sanotaan, eikä siitä haluta puhua. Olen samaa mieltä, että kylä kaipaa piristysruisketta, mutta sanonpahan vain, että taistelet tuulimyllyjä vastaan.

- Olen valmis tuomaan uuden julisteen joka päivä festareihin asti, jos niikseen tulee.

- No, eihän tässä ole enää montaa päivää. Mites järjestelyt sujuvat?

- Ihan mukavasti. Torstaina tulee vapaaehtoisia rakentamaan lavaa keskusaukiolle ja Neil pystyttää tiiminsä kanssa olutteltan. Minä pystytän ulkonäyttelyn perjantaina. Koko aukio täyttyy väreistä. Olen teettänyt suurille kankaille kopioita Max Ernstin töistä. Haluatko nähdä? Minulla on ne tuolla takapakissa.

Puhe taiteesta taisi mennä Ryanin kohdalla hukkaan, mutta Jonathan Magpie oli itse niin innostunut tulevasta festivaalista, ettei meinannut pysyä nahoissaan. Hän tarvitsi nyt kuulijan. Eiväthän nämä kalastajat, maajussit ja lossivahdit taiteen päälle ymmärtäneet, mutta hänen piti vain olla kärsivällinen. Hän suunnitteli Mawnan Smithiin pysyvää Max Ernst- näyttelyä ja se kyllä houkutelisi kylään taideväkeä muualta maasta - ehkä jopa ulkomailta asti. Hänellä ja paikallisella rakennuttajalla, Logan Denzellillä, oli myös suunnitteilla rakentaa kylään taidekeskus ja luksusresidenssi. Maan hankinta oli vain osoittautunut odotettua vaikeammaksi. Mutta Loganilla, joka oli syntyperäinen cornwallilainen, oli suhteita vähän joka puolelle ja hän oli vakuuttanut saavansa ostettua tonttimaata halvalla. Pubin omistaja Neil Treloar oli myös puhuttu mukaan hankkeeseen. He kolme olivat kehityksen airuet tässä kuolevassa, takapajuisessa kylässä.

Magpie hyppäsi autosta vastausta odottamatta, kaappasi lossimiehen mukaansa ja avasi auton peräovet. Hän veti ulos taulupinon päällimmäisen. Siinä oli intensiivisen vihreä viidakko monissa eri

vihreän sävyissä. Keskellä lymysi olento, jolla oli linnun pää ja ihmisen ruumis.

- *Luonto aamunkoitteessa*, Magpie sanoi juhllallisesti. - Max Ernstin kuuluisimpia töitä.

- Hui! Lossimies tuijotti taulua silmät tapillaan.

- Hieno, vai mitä? Ja katsos tätä. Magpie veti varovasti esille toisen taulun. Kaksi linnunpäistä hahmoa seisoivat siinä päät yhdessä dystooppisessa maisemassa.

- Nuo ovat kyllä... Ryan aloitti epäröiden.

- Ihan mahtavia! kuului hihkaisu miesten takaa.

Magpie kääntyi katsomaan. Jessica Lowehan se siinä purukumipunaisine hiuksineen. Tyttö, joka autteli silloin tällöin pubissa.

- Ihan tajuttomia nuo Ernstin työt. Nuo värit, Jessica huokaili.

- Eivätkö olekin! Ihan tämmöisinä jäljennöksinäkin. Magpie oli iloinen saadessaan innostunutta kuulijakuntaa. Ja tyttö jopa tunnisti taulujen maalaajan. Uskomatonta! Pubinpitäjän poika Jack oli myös tullut paikalle. Tämä kuikuili Jessican ja lossimiehen takaa ja yritti nähdä paremmin.

- Ai, se tykkäsi linnuista, Jack sanoi hyväksyvään sävyyn. - Tai siis lintuihmisistä...

- Linnut olivat hänelle kaikki kaikessa, Magpie selitti. - Siksi hän tuli käymään meidän kylässäkin, että näkisi Lintumiehen.

- Ihan oikeasti? En ole kuullutkaan. Ihan tajutonta, että joku uskoo sellaiseen, Jack huokaisi.

- Mutta entäs Leonora Carrington sitten? Jessica heitti väliin.

- Mitä hänestä? Magpie oli ihmeissään, että kalastajantytär Jessica tiesi nimeltä Ernstin kanssa heilastelleen englantilaisen naismaalarinkin.

- Meinaan vaan, että tasa-arvon nimissä Leonorakin pitäisi huomioda festareilla. Kaikki nuo kuvat on Ernstin töitä, vai mitä? Olen lukenut surrealismista - se oli sovinististen miesten väkivaltaisten seksifantasioiden -.

- Oho, Jessica, tuo nyt on vähän liioittelua, Magpie keskeytti.

- Mä olen feministi.

Jessica napitti miestä haastavasti silmiin. *Niin tietenkin*, Magpie huokaisi mielessään. Samassa lossi tömähti laituriiin. Se oli tervetullut keskeytys, sillä mies ei halunnut joutua vedetyksi feministisiin väittelyihin. Hän kiirehti autoonsa ja starttasi sen. Ajaessaan maihin johtavalle luiskalle, hän kuuli, kuinka Jack huikkasi Jessicalle:

- R.I.P. yhdeksältä?

Magpieta hymyilytti. Oli ilmiselvää, että R.I.P. tarkoitti *rest in peace* ja että kylän vähälukuiset nuoret kokoontuisivat taas hautausmaalle juomaan kaljaa ja polttamaan pilveä. No, jossainhan heidän täytyi olla, eikä Mawnanissa ollut muutakaan tarjolla.

LUKU 2

Logan Denzell kiskaisi ensimmäisen tuopin sisuksiinsa muutamassa minuutissa. Viikko oli ollut stressaava, ja hän halusi vain unoh-
taa rahahuolet ja nalkuttavan vaimon. Kaikki tuntui hinkkaavan tällä
hetkellä vastahankaan, ikään kuin universumi olisi päättänyt kiusa-
ta häntä, liiskata hänet lyttyyn ja kusta vielä päälle. Logan oli lihak-
sikas, harteikas mies neljänkymmenen paremmalla puolella, ja hän
pyöritti Mawnan Smithin ainoaa rakennusfirmaa. Se oli erikoistunut
loma-asuntojen rakentamiseen ja remontointiin.

– Oho, *mate*. Taisitkin olla janoinen? pubin isäntä Neil Treloar
kommentoi. – Laitetaanko samanlainen?

– *Please*.

Denzell työnsi tyhjän tuopin tiskin yli ja tunsi kuinka oluen tuoma
rentous kohosi kihelmöintinä vatsanpohjasta. Hän antoi katseensa kier-
tää pubissa. Paikalla oli samoja naamoja kuin aina tiistaisin: kylän lää-
käri Tony Bell ja vaimonsa Lisbeth, lossimies Ryan kahdella pakollisella
työvuoronsa jälkeen, kartanon Robert Boscawen, kirkkoherra Pengelly
ja monta muuta. Näin syyskuun puolessavälissä oli yhä turistisesonki,
ja siksi paikalliset kävivät pubissa lähinnä arkisin. Viikonloput meni-
vät töissä pubeissa, ravintoloissa ja hotelleissa. Näin syyspuolella turis-
teja näkyi Jolly Sailorissa aika vähän, ja se oli Loganin mielestä oikein
hyvä. Hän ei pitänyt turisteista, vaikka tiesi olevansa heistä täysin riip-
puvainen. Ehkä juuri siksi.

Galleristi Magpie, joka oli käynyt miestenhuoneessa, jäi Loganin
viereen seisomaan ja asetteli tavaramerkkiään, valkoista panamahat-
tua, paremmin päähänsä.

- Alkaakin sitten olla kaikki kunnossa festareita varten. Monel-tako alat torstaina pystyttämään bändilavaa, Logan?

- Varmaan joskus iltapäivästä. Kolmen kieppeillä ehkä. Mi-nulla on muutama homma kesken, ja ne pitää saada ensin alta pois.

- No lähetähän viestiä, kun tarvitset apua.

- Joo, jokainen käsipari siinä tarvitaan.

- Tämä tapahtuma vie kylän ihan uudelle aikakaudelle, Magpie hehkutti. - Ehkä jopa maailmankartalle.

Vanha mies, joka istui Loganin toisella puolella, rypisti sään aha-voittamaa otsaansa.

- Tässä kylässä ei mitään maailmanmainetta tarvita. Hyvin on tultu toimeen ilmankin. Sardiinin pyynnillä on eletty. Kun turistit tulevat, niin asuntojen hinnat nousevat pilviin eikä meillä paikalli-silla ole enää pääsyä asuntomarkkinoille. Hemmetin emmetit!

- Niin juuri, myötäili lossimies Ryan baaritiskin päästä. Emmet oli syntyperäisten kornilaisten antama nimitys muualta tulleille.

- Kyllä tämänkin kylän pitää päästä nykyaikaan. Tiedätte, että il-man turisteja oltaisiin pulassa, Magpie sanoi. - Ja olet varmaan huo-mannut, Gerren, että kalastamalla ei tässä maassa ole elänyt enää pitkiin aikoihin.

- Mikäs tässä nykyajassa niin hyvää on? Ihmiset ovat stressaan-tuneita, rahat ei riitä mihinkään ja on sotaa ja kaikenlaista kurjuut-ta, vanha mies nurisi. - Ennen oli paremmin.

- Nyt ei ole ennen, Magpie heitti.

Logan ei ollut puuttunut juttuun vaan tuijotti jurona tuoppiinsa.

- Sinä vaikutat jotenkin kireältä, *mate*, Magpie madalsi ääntään niin että muut eivät kuulleet. - Onko kaikki hyvin?

- Ei, Logan murahti.

Hän liukui alas baarituolilta ja viittasi Magpien syrjemmäksi.

- Kävin erakon luona, hän supatti.

- Ja?

- Ei suostu piru myymään. On itsepäinen kuin pukki. Eihän sen kanssa voi edes kunnolla puhua, mölisee vain omiaan. Minun piti lähteä sieltä karkuun, kun se hirveä lintu hyökkäsi kimppuuni. Hyvä ettei, hitto, nokkinut silmiä päästäni.

- Voi helvetti, Maggie sanoi. - Ehkä kartanon väki myisi? Hän nyökkäsi takan vieressä istuvaan Robert Boscaweniin päin ja sitten lääkärin vaimoon Lisbethiin, joka oli Robertin sisar.

Logan naurahti kolkosti.

- Älä unta näe. Niillä ei ole pikkurahasta puutetta, ja isoja rahoja minulla ei tällä haavaa ole. Mutta tonttimaata on pakko saada jostain tai koko homma kusee. Yhteistyökumppanini ei halua odotella kauempaa, ja minulla ei kerta kaikkiaan ole varaa menettää tätä projektia.

- Kyllä sinä jotain keksit, Logan.

- Niin, Logan hörppäsi kädessään olevasta tuopista. - Ehkä erako tarvitsee vain hiukan pehmittelyä. Mitä se muka sillä niityllä edes tekee? Ukollahan on jo toinen jalka haudassa.

Miesten keskustelu keskeytyi, kun pubin ovi rämähti vauhdilla vasten seinää. Sisään pelmahti kaksi teiniä huohottaen, hiukset pystyssä.

- Faija! Jack huusi. - Kirkontornissa on Lintumies! Ihan helvetin pelottavaa!

Kaikkien katseet nauliutuivat nuoriin.

- Me nähtiin se omin silmin, Jessica kimitti hysteerisenä. - Se oli val-ta-va!

Neil Treloar purskahti nauruun, ja hänen tatuoidut käsivartensa ja esiliinan yli roikkuva vatsansa tutisivat.

- Että mitä? Rauhoittukaas nyt vähän.

- Eikun faija, ihan oikeesti, me nähtiin se. Mä haluan että sä lähdet katsomaan, Jack puhui katkonaisella äänellä ja yritti tasata hengitystään.

- Nyt heti!

- Enhän minä nyt mihinkään voi kesken kaiken lähteä. Olette varmaan nähneet vain ison pöllön. Mielikuvitus voi tehdä hämärässä tepposet.

- Niin juuri, vaikka onhan se lintu kuulemma ennenkin nähty, lossimies Ryan sanoi.

- Istukaa nyt ihmeessä ja kertokaa, mitä te näitte.

Jonathan Magpie puhui tasaisella ja ystävällisellä äänellä, josta kuului vaivoin pidätelty innostus. Pubin asiakkaat kerääntyivät nuorten ympärille.

- Se seiso i kirkontornissa, ihan reunalla. Me istuttiin kauempana hautausmaalla muurin päällä. Jessica nielaisi vaivalloisesti.

- Se olento seiso i siellä ja katseli meitä ja sitten se levitti siipensä tosi hitaasti. Hyi hitto, se oli karmivaa...

- Joo, siinä vaiheessa me otettiin jalat alle, Jack lisäsi.

- Ja kun mä pysähdyin ja käännysin ottamaan kuvan siitä, niin se oli kadonnut, Jessica sanoi.

- Päästikö se mitään ääniä, se... lintu? Neil kohdisti kysymyksen pojalleen.

Jack ravisti päätään.

- Näen kyllä, että sä et usko meitä.

- Tämähän on ainutlaatuista, Magpie keskeytti haltioissaan. - Niin, tai ymmärrän toki, että se oli pelottava kokemus teille. Osaisitko sinä Jessica piirtää, miltä se Lintumies näytti? Sinähän olet taiteellinen, vai mitä?

Jessica nyökkäsi hiukan epäröiden. Magpie oli kuitenkin sanonut häntä taiteelliseksi, joten hän halusi yrittää.

- Neil, tuo tytölle paperia ja kynä, Magpie komensi.

Jessica lysähti pöydän ääreen ja Neil toi hänelle lehtiön ja kynän. Väki seurasi henkeään pidätellen, kuinka tyttö luonnosteli vapisevin käsin pitkänokkaisen, tumman olennon, joka oli kohottanut siipensä ylös.

- En ole varma alaruumiista. Ehkä sitä ei edes näkynyt...

- Tuohan näyttää ihan sellaiselta keskiaikaisen lääkärin ruttonaamiolta, Robert Boscawen sanoi. Hän oli pitkä, arviolta nelikymppinen mies ja huokui rentoa itsevarmuutta.

- No, niinpäs näyttääkin, Magpie sanoi. - Niissähän oli tuollainen pitkä, kaareva linnun nokka.

- Hui, onpa karmivaa, lääkärin vaimo Lisbeth Bell, keski-ikäinen, hiukan homssuisen oloinen nainen puuskahti, muttei kuulostanut lainkaan kauhistuneelta.

Pubin ovi kävi ja kaikki kääntyivät katsomaan tulijaa. Se oli seurakunnan puuhaihminen Selma Lander. Hän oli tarmokas nainen, joka käytti tweedhameita, järkeviä matalapohjaisia kenkiä ja pastellinvärisiä pusero- ja villatakkiyhdistelmiä. Hän piipahti usein kirkolta tullessaan pubissa teellä, sillä hänen mielestään paikallisia yrittäjiä piti tukea.

- Selma hoi, onko teillä mörkö piilossa siellä kirkontornissa? Neil naljaili baaritiskin takaa.

- Mitä sinä oikein höpötät, Neil? Selma työnsi harmahtavaa polkkatukkaansa korvan taakse ja tuli muiden luo. - Mitä täällä on meneillään?

- Nuoret väittävät nähneensä valtavan, ihmisenkokoisen linnun kirkontornissa. Neil huitaisi kädellään Jessicaan päin. - Jessica piirtää sitä juuri meille.

Neil kaatoi kyselemättä Selmalle teetä, joka oli naisen vakiojuoma.

- Tjaa, oletteko te taas olleet hautausmaalla remuamassa? Selma rypisti otsaansa ja tuijotti Jessicaa ja Jackia tuimasti.

- No se ei nyt ole tässä pointti, vaan se, että nuoret pelästyivät aivan hirveästi, Magpie puuttui puheeseen. - Ja se, että Lintumies on nähty jälleen.

- Niin, Selma sanoi. - Se nähtiin muistaakseni viimeksi joskus seitsemänkymmenluvulla.

- Ja se on haluttu unohtaa, vai mitä? Magpie sanoi. - Koska tämä kylä on niin hemmetin taikauskoinen ja pelkää, että Lintumiehellä on paha silmä ja uskoo, että jos olennota vaietaan, niin huono onni ei tartu.

Tuli hiljaisuus.

- Se Lintumies tietää kyllä pahaa, Selma sanoi sitten. - Silloin aikoinaan, kun se nähtiin viimeksi, mies löytyi kuolleena Mawnanin rannasta.

- Se oli varmaan vain sattuma, Logan Denzell vähätteli ja kulautti kurkkuunsa puolikkaan tuopin. - Vai tapahtuikohan ollenkaan, hän lisäsi röyhtäisten.

- Ihmiset ovat loitontuneet kirkosta, ja tämä siitä seuraa. Paha saa vallan.

Selma pyöritti päätään suu viivana.

- Älä nyt viitsi, Selma. Pelottelet nuoria turhan takia. Se taisi olla vain iso pöllö, Magpie sanoi.

- Ja liikaa kannabista, naureskeli lossimies Ryan.

- No, ei meidän Jack ainakaan -, Neil aloitti närkästyneenä.

- Ei varmaan ollut pöllö, Jessica keskeytti. - Tai jos oli niin sitten jokin kromosomijättiläispöllö.

- Mä olen ornitologi ja tunnen kyllä pöllön kun sellaisen näen. Vaikka olisi hämääkin, Jack vakuutti.

- Voisi olla ehkä haikara, Tony Bell tuumasi.

- Ei kyllä ollut, Jack pyöritti päätään. - Mawnanissa ei ole haikaroita.

- Varmaan sen erakon juttuja. Sehän on itsekin jonkin sortin lintumies, Robert Boscawen sanoi.

- Tä? Jack tokaisi. - Branok on varmaan kohta satavuotias ja liikkuu huonosti. Miten se muka kirkontorniin kiipeäisi?

- Parasta on, että tulette ensi pyhänä kirkkoon. Se suojelee teitä pahalta, Selma sanoi. - Se suojelee koko kylää pahalta.

Asiakkaat tuijottelivat juomiaan vaivautuneina.

- Niin, voipihan tuo Selma olla oikeassakin, lossimies Ryan sanoi sitten. - Ehkä Lintumiestä pitää hyvillä jotenkin.

Nuoret olivat jo rauhoittuneet, ja Neil oli tuonut heille lasilliset in-kivääriolutta. Jessica otti parhaillaan kuvaa piirroksestaan, ja pian se varmaan keräisi tykkäyksiä Tiktokissa ja Instagramissa.

LUKU 3

Selma Lander pyyhki kirkon keskiaikaista, sileäksi hioutunutta kivilattiaa mopilla ja hyräili. Tämä oli hänen rakkaudentyönsä, sillä hän oli käynyt tässä pienessä kirkossa lapsesta asti. Hän tunsi jokaisen halkeaman lattian graniittilaatoissa, jokaisen oksankohdan kuluneissa, tammipuisissa penkeissä. Hän oli tänä aamuna hyvällä mielellä, sillä hänellä oli nyt uutta toivoa. Ehkäpä Lintumiehen ilmestyminen saisi kyläläiset ajattelemaan asioita uudelta kantilta ja palaamaan kirkkoon. Olisikin jo korkea aika, sillä asiat olivat alkaneet mennä aivan väärään suuntaan. Ensin tuli se galleria – juuri niin – Jonathan Magpiesta kaikki oli alkanut. Se mies oli tullut Lontoosta heidän kyläänsä, herättänyt vanhat haamut ja ajanut aivan hulluja ajatuksia ihmisten päähän. Oli tuonut hirveää, syntistä taidetta mukanaan ja vieläpä avannut gallerian, jossa sitä oli näytteillä. Ja sitten vielä se festivaali, joka houkuttelisi lisää hassahtanutta ja sairasta väkeä paikalle.

Selma ei voinut edes ajatella koko asiaa, se pilaisi hänen hyvän tuulensa. Hänen pitäisi vain pysyä vahvana ja taistella pahoja voimia vastaan. Puhua hyvän puolesta ja saada lisää väkeä kirkkoon. Kirkkoherra Jacob Pengelly ei siihen valitettavasti pystynyt. Selma hymyili ajattellessaan kirkkoherraa. Mies oli niin epäkäytännöllinen maallisissa asioissa että ihan nauratti, mutta lähempänä Herraa kuin kukaan muu koko tässä kylässä. Jumalan mies ja hyvä saarnaaja hän oli, mutta tarvitsi Selman hoitamaan käytännön asiat, ja sen Selma teki mielellään. Se oli hänen kristityn velvollisuutensa.

Jacob – hän kutsui salaa kirkkoherraa etunimellä – ei kyllä tykkäisi kaikista hänen ideoistaan ja ajatuksistaan, mutta eipä hän niitä kaikkia paljastanutkaan. Hän kyllä tiesi, mitä oli parempi pitää omalla tietonaan. Jacob saattoi olla aika huumorintajuton, ja kaiken piti mennä hänen mielensä mukaan. Selmasta taasen oli mukava joskus käyttää vähän mielikuvitustakin. Jumalanpalveluksia voisi vähän uudistaa, että saataisiin nuorempaakin väkeä mukaan. Selma tykkäsi gospelista, siitä että laulettiin ja tanssittiin. Että ajateltiin laatikon ulkopuolelta, niin kuin ne nykyisin sanoivat.

Selman otsa kurtistui hiukan. Jumalanpalveluksissa oli nykyisin tuskin ketään, nuoria ei lainkaan. Vanhat lahjoittajat kuolivat pois yksi toisensa jälkeen. Kohta ei olisi enää varaa maksaa kirkkoherran palkkaa ja pitää kirkkoa auki, kun lämmityskin maksoi niin valtavasti. Se tietäisi sitä, että kirkkoherra joutuisi etsimään uuden seurakunnan. Selma värähti ajatellessaan sitä mahdollisuutta. Ei, hän ei antaisi sen tapahtua. Toivottavasti pubin väki otti onkeensa sen, mitä hän sanoi eilen illalla. Että heidän pitäisi palata kirkon suojaan. Sieltä löytyisi turva kaikkea maallista pahaa vastaan. Ja yliluonnollistakin vastaan, Selma vakuutti itselleen, sillä hän uskoi ihan pikkuisen myös yliluonnolliseen. Vaikka ei hän sitä ikinä muille myöntäisi.

Selma nappasi jätesäkin sakastin takana olevasta pienestä keittiöstä. Hän kiikuttaisi sen roskalaatikoon kirkon taakse, sitten hän laittaisi itselleen kupillisen teetä ja istahtaisi hetkeksi hautausmaan suuren saarnen alle nauttimaan epätavallisen lämpimästä syysauringosta ja lintujen viserryksestä. Hän rakasti hautausmaata, sen sammaloituneita, vanhoja hautakiviä, harmaata kivimuuria, vanhoja tammia ja saarnia, jotka suojasivat lehvistöllään vainajia. Siellä nukkuivat äiti ja isä ja monta muutakin hänen perheenjäsentään. Hän veti raikasta aamuilmaa syvälle keuhkoihinsa ja puhkesi laulamaan kulkiessaan sorakäytävää, joka myötäili kirkkolaivan sivua.

– *Sua kohti Herrani, sua kohti ain...*